GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2016 m. rugsėjo 8 d.[1]

Byla C-398/15

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce
prieš
Salvatore Manni

(Corte suprema di cassazione (Kasacinis teismas, Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Asmens duomenys — Fizinių asmenų apsauga tvarkant šiuos duomenis — Direktyva 95/46/EB — 6 straipsnio 1 dalies e punktas ir 7 straipsnio c, e ir f punktai — Įmonių registre skelbiami duomenys — Pirmoji direktyva 68/151/EEB — 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktai ir 3 straipsnis — Teisė būti pamirštam — Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija — 7 ir 8 straipsniai“

1. Priėmus 2014 m. gegužės 13 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Google Spain ir Google* (C-131/12, EU:C:2014:317), šio teismo prašoma patikslinti fizinių asmenų teisės į jų asmens duomenų ištrynimą arba pavertimą anoniminiais ribas, šį kartą – ypatingomis aplinkybėmis, kai informacija apie įmones skelbiama pagal teisės aktus.

2. Šioje byloje Teisingumo Teismui reikės išaiškinti dviejų direktyvų nuostatas atsižvelgiant į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartiją (toliau – Chartija), kad tos nuostatos būtų suderinamos.

3. Šios direktyvos – tai, pirma, 1968 m. kovo 9 d. Pirmoji Tarybos direktyva 68/151/EEB dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės, siekdamos suvienodinti tokias apsaugos priemones visoje Bendrijoje, reikalauja iš Sutarties 58 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių, jų narių ir kitų interesų apsaugai, koordinavimo[2], iš dalies pakeista 2003 m. liepos 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/58/EB[3] (toliau – Direktyva 68/151), ir, antra, 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo[4].

4. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas nagrinėjant bylą tarp *Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce* (Lečės prekybos, pramonės, amatų ir žemės ūkio rūmai, Italija; toliau – Lečės prekybos rūmai) ir Salvatore Manni dėl šios įstaigos atsisakymo išbraukti kai kuriuos S. Manni asmens duomenis iš įmonių registro[5].

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 65, 1968, p. 8; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 3.

3 — OL L 221, 2003, p. 13; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 304.

4 — OL L 281, 1995, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355.

5 — Šioje išvadoje „įmonių registru“ vadinsiu kiekvieną centrinį, komercinį ar įmonių registrą, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 68/151 3 straipsnio 1 dalį.

5. Šioje išvadoje siūlysiu Teisingumo Teismui *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) atsakyti taip: Direktyvos 68/151 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktus bei 3 straipsnį ir Direktyvos 95/46 6 straipsnio 1 dalies e punktą ir 7 straipsnio c, e ir f punktus, siejamus su Chartijos 7 ir 8 straipsniais, reikia aiškinti taip, kad pagal juos draudžiama į įmonių registrą įtrauktus asmens duomenis atitinkamo asmens prašymu po tam tikro laikotarpio išbraukti, paversti anoniminiais, blokuoti arba padaryti prieinamus tik ribotam trečiųjų asmenų ratui, t. y. tik tiems, kas pagrindžia teisėtą interesą susipažinti su šiais duomenimis.

I – Teisinis pagrindas

A – *Sąjungos teisė*

1. Direktyva 68/151

6. Pagal Direktyvos 68/151 1 straipsnį joje nustatytos suderinimo priemonės taikomos valstybių narių įstatymams ir kitiems teisės aktams dėl toliau nurodytų rūšių bendrovių, t. y. Italijos Respublikos atveju – „società per azioni [akcinė bendrovė], società in accomandita per azioni [komanditinė akcinė ūkinė bendrija], [ir] società a responsabilità limitata [ribotos atsakomybės bendrovė]“.

7. Šios direktyvos 2 ir 3 straipsniuose, kurie yra jos 1 skirsnyje „Informacijos atskleidimas“, nurodyta:

„*2 straipsnis*

1. Valstybės narės imasi priemonių, būtinų užtikrinti, kad bendrovės būtinai skelbtų bent šiuos dokumentus ir duomenis:

a) steigimo dokumentą ir įstatus, jei tai yra atskiras dokumentas;

<…>

d) asmenų paskyrimą, atleidimą iš pareigų ir duomenis apie asmenis, kurie, kaip institucija arba kurios nors tokios institucijos nariai:

   i) yra įgalioti atstovauti bendrovei jos santykiuose su trečiosiomis šalimis ir teisminiuose procesuose;

   ii) dalyvauja atliekant bendrovės administravimo, priežiūros ar kontrolės darbus.

<…>

h) bendrovės likvidavimą;

<…>

j) likvidatorių paskyrimą, duomenis apie juos ir jų atitinkamus įgaliojimus, išskyrus atvejus, kai tokie įgaliojimai tiesiogiai ir išimtinai yra numatyti įstatyme ar bendrovės įstatuose;

k) likvidavimo užbaigimą ir tose valstybėse narėse, kuriose pašalinimas iš registro sukelia teisines pasekmes, apie bet kurio tokio pašalinimo faktą.

3 straipsnis

1. Kiekvienos valstybės narės centriniame registre, komerciniame registre ar įmonių registre yra užvedama kiekvienos joje registruotos bendrovės byla.

2. Visi dokumentai ir duomenys, kuriuos privaloma atskleisti pagal 2 straipsnį, turi būti laikomi byloje ar įtraukti į registrą; kiekvieno registro įrašo turinys visada nurodomas ir byloje.

<…>

3. Turi būti galimybė gauti visų 2 straipsnyje nurodytų dokumentų ar duomenų ar bet kurios jų dalies kopiją pateikus prašymą. Vėliausia nuo 2007 m. sausio 1 d. registrui prašymai gali būti pateikiami popierine forma arba elektroninėmis priemonėmis, pareiškėjo pasirinkimu.

<…>.“

8. Direktyva 68/151 buvo panaikinta ir pakeista 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/101/EB dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės reikalauja iš Sutarties 48 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių siekiant apsaugoti narių ir trečiųjų asmenų interesus, koordinavimo, siekiant suvienodinti tokias apsaugos priemones [6].

9. Pati Direktyva 2009/101 buvo iš dalies pakeista 2012 m. birželio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2012/17/ES, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyvos 89/666/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvų 2005/56/EB ir 2009/101/EB nuostatos dėl centrinių, komercinių ir bendrovių registrų sąveikos [7].

10. Iš Direktyvos 2012/17 9 konstatuojamosios dalies matyti, kad ja siekiama gerinti tarpvalstybinę prieigą prie komercinės informacijos apie bendroves ir kitose valstybėse narėse atidarytus jų filialus, užtikrinant registrų sąveiką.

11. Pagal šios direktyvos 25 konstatuojamąją dalį valstybių narių registrai, Europos Komisija ir, jei taikoma, vykdant šia direktyva įkurtos Europos centrinės platformos veiklą dalyvaujantis trečiasis asmuo asmens duomenis turėtų tvarkyti laikydamiesi Direktyvos 95/46.

12. Šiuo tikslu Direktyva 2012/17, be kita ko, į Direktyvą 2009/101 buvo įtrauktas 7a straipsnis, kuriame patikslinta:

„Įgyvendinant šią direktyvą vykdomas asmens duomenų tvarkymas atliekamas vadovaujantis <…> Direktyva 95/46 <…>.“

13. Tačiau, atsižvelgiant į pagrindinės bylos faktinių aplinkybių klostymosi laikotarpį, bylai taikoma Direktyva 68/151.

6 — OL L 258, 2009, p. 11.

7 — OL L 156, 2012, p. 1.

2. Direktyva 95/46

14. Direktyvos 95/46, kurios tikslas, kaip nurodyta jos 1 straipsnyje, yra apsaugoti fizinių asmenų pagrindines teises ir laisves, visų pirma jų teisę į privatų gyvenimą tvarkant asmens duomenis, ir pašalinti asmens duomenų judėjimo kliūtis, 2, 8–10, 25, 28 ir 29 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(2) kadangi duomenų tvarkymo sistemos skirtos tarnauti žmogui; kadangi nepriklausomai nuo fizinių asmenų tautybės ar gyvenamos vietos, duomenys turi būti tvarkomi gerbiant žmogaus teises ir laisves, ypač privatumo teisę, taip pat remiant ekonominę ir socialinę pažangą, prekybos plėtrą bei žmonių gerovę;

<…>

(8) kadangi, siekiant pašalinti kliūtis asmens duomenims judėti, asmenų teisių ir laisvių apsauga tvarkant tokius duomenis turi būti lygiavertė visose valstybėse narėse; <…>

(9) kadangi suderinus nacionalinius įstatymus bus pasiekta minėta lygiavertė apsauga ir valstybės narės nebegalės trukdyti asmens duomenims laisvai judėti iš vienos valstybės į kitą tuo pagrindu, kad yra saugomos asmenų teisės ir laisvės, ypač privatumo teisė; <…>

(10) kadangi asmens duomenų tvarkymą reglamentuojančių nacionalinių įstatymų tikslas – apsaugoti pagrindines teises ir laisves, ypač privatumo teisę, ir tai pripažįstama [1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos] Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnyje, taip pat Bendrijos teisės aktų bendruosiuose principuose; kadangi dėl šios priežasties, suvienodinant tokius įstatymus, negali būti sumažinta juose numatyta apsauga, o priešingai – turi būti siekiama aukšto apsaugos lygio visoje Bendrijoje;

<…>

(25) kadangi apsaugos principai turi atsispindėti, viena vertus – atitinkamas prievoles paskiriant asmenims <…> atsakingiems už tvarkymą, ypač už duomenų kokybę, techninį saugumą, pranešimą prižiūrinčiai valdžios institucijai ir aplinkybes, kurioms esant galima tvarkyti, o kita vertus, suteikiant tiems asmenims, apie kuriuos yra tvarkomi duomenys, teisę reikalauti ištaisyti duomenis ar netgi prieštarauti dėl jų tvarkymo tam tikromis aplinkybėmis;

<…>

(28) kadangi bet kurie asmens duomenys turi būti tvarkomi teisėtai ir teisingai suinteresuotų asmenų atžvilgiu; kadangi tokie duomenys turi atitikti jų tvarkymo temą, tikslą ir apimtis; kadangi tokie tikslai turi būti aiškūs, teisėti ir nustatyti jau renkant duomenis; kadangi, be to, tvarkymo tikslai tolesniam rinkimui negali būti nesuderinami su tikslais, kurie buvo nurodyti iš pradžių;

(29) kadangi tolesnis asmens duomenų tvarkymas istoriniais, statistiniais ar moksliniais tikslais nėra laikomas nesuderinamu su tais tikslais, dėl kurių duomenys buvo anksčiau surinkti, su sąlyga, kad valstybės narės parūpina tinkamas apsaugos priemones; kadangi ypač tokiomis apsaugos priemonėmis turi būti užtikrinta, kad duomenys nebūtų panaudoti, priimant priemones ar sprendimus dėl bet kurio konkretaus asmens.“

15. Direktyvos 95/46 2 straipsnyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje:

a) „asmens duomenys“ reiškia bet kurią informaciją, susijusią su asmeniu (duomenų subjektu), kurio tapatybė yra nustatyta arba gali būti nustatyta; asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta, yra tas asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta tiesiogiai ar netiesiogiai, ypač pasinaudojus nurodytu asmens identifikavimo kodu arba vienu ar keliais to asmens fizinei, fiziologinei, protinei, ekonominei, kultūrinei ar socialinei tapatybei būdingais veiksniais;

b) „asmens duomenų tvarkymas“ (tvarkymas) reiškia bet kurią operaciją ar operacijų rinkinį, automatiniais arba neautomatiniais būdais atliekamus su asmens duomenimis, kaip antai: rinkimas, užrašymas, rūšiavimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, atgaminimas, paieška, naudojimas, atskleidimas perduodant, platinant ar kitu būdu padarant juos prieinamus, išdėstymas reikiama tvarka ar sujungimas derinant, blokavimas, trynimas ar naikinimas;

<…>

d) „duomenų valdytojai“: reiškia tokį fizinį ar juridinį asmenį, valstybės valdžios instituciją, agentūrą ar bet kurį kitą organą, kuris vienas ar drauge su kitais nustato asmens duomenų tvarkymo tikslus ir būdus; jeigu tvarkymo tikslus ir būdus nusako nacionaliniai arba Bendrijos įstatymai bei norminiai aktai, tai duomenų valdytoją arba specifinius kriterijus, pagal kuriuos skiriamas duomenų valdytojas, gali apibrėžti nacionaliniai arba Bendrijos įstatymai;

<…>.“

16. Šios direktyvos 3 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalyje nustatyta:

„Ši direktyva taikoma automatiniais būdais tvarkant asmens duomenis ištisai arba dalimis ir neautomatiniais būdais tvarkant asmens duomenis, kai tie duomenys sudaro arba yra skirti sudaryti rinkmenų sistemos dalį.“

17. Direktyvos 95/46 II skyriaus I skirsnyje „Duomenų kokybės principai“ esantis 6 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Valstybės narės numato, kad asmens duomenys turi būti:

a) tvarkomi teisingai ir teisėtai;

b) surinkti įvardintais, aiškiai apibrėžtais ir teisėtais tikslais, o po to tvarkomi su šiais tikslais suderintais būdais. Tolesnis duomenų tvarkymas istoriniais, statistiniais ar moksliniais tikslais laikomas suderinamu dalyku, su sąlyga, kad valstybės narės numato atitinkamas apsaugos priemones;

c) adekvatūs, susiję [tinkami] ir savo apimtimi neviršijantys tikslų, kuriems jie renkami ir (arba) vėliau tvarkomi;

d) tikslūs ir, jei būtina, nuolat atnaujinami; turi būti imtasi visų reikalingų priemonių, kad duomenys, kurie yra netikslūs ar neišsamūs, palyginti su tikslais, dėl kurių jie buvo surinkti ar po to tvarkomi, būtų ištrinti arba ištaisyti;

e) laikomi tokio pavidalo, kad duomenų subjektų tapatybes būtų galima nustatyti ne ilgiau, nei tai yra reikalinga tais tikslais, dėl kurių duomenys buvo surinkti arba po to tvarkomi. Valstybės narės išdėsto asmens duomenų, ilgesnį laiką saugomų dėl istorinės, statistinės ar mokslinės paskirties, atitinkamas apsaugos priemones.

2. Duomenų valdytojo pareiga užtikrinti, kad būtų laikomasi šio straipsnio 1 dalies.“

18. Direktyvos 95/46 II skyriaus II skirsnyje „Duomenų tvarkymo teisėtumo kriterijai“ esančiame 7 straipsnyje nurodyta:

„Valstybės narės numato, kad asmens duomenis galima tvarkyti tik tuo atveju, jeigu:

<…>

c) tvarkyti reikia vykdant teisinę prievolę, kuri privaloma duomenų valdytojui;

arba

<…>

e) tvarkyti reikia vykdant užduotį, atliekamą visuomenės labui, arba įgyvendinant oficialius įgaliojimus, suteiktus duomenų valdytojui arba trečiajai šaliai, kuriai atskleidžiami duomenys;

arba

f) tvarkyti reikia dėl teisėtų interesų, kurių siekia duomenų valdytojas arba trečioji šalis (šalys), kurioms atskleidžiami duomenys, išskyrus atvejus, kai duomenų subjekto, kuriam pagal 1 straipsnio 1 dalį reikalinga apsauga, teisės ir laisvės yra viršesnės nei šie interesai.“

19. Be to, minėtos direktyvos 12 straipsnyje „Teisė gauti informaciją“ numatyta:

„Valstybės narės garantuoja kiekvienam duomenų subjektui teisę reikalauti, kad duomenų valdytojas:

<…>

b) tinkamai ištaisytų, ištrintų arba blokuotų duomenis, kurie tvarkomi nesilaikant šios direktyvos nuostatų, o ypač kai tie duomenys yra neišsamūs ar netikslūs;

<…>.“

20. Galiausiai Direktyvos 95/46 14 straipsnyje „Duomenų subjekto teisė prieštarauti“ nurodyta:

„Valstybės narės suteikia duomenų subjektui teisę:

a) bent 7 straipsnio e ir f punktuose nurodytais atvejais privalomu teisėtu pagrindu, susijusiu su jo konkrečia padėtimi, prieštarauti duomenų apie jį tvarkymui, išskyrus, kai nacionaliniai įstatymai nustato kitaip. Kai prieštaraujama pagrįstai, tvarkant duomenų valdytojo iniciatyva, tokie duomenys nebegali būti toliau tvarkomi;

<…>.“

B – *Italijos teisė*

21. *Codice civile* (Civilinis kodeksas) 2188 straipsnyje nustatyta:

„Įsteigiamas įmonių registras, į kurį turi būti įrašomi įstatyme numatyti duomenys.

Registrą tvarko įmonių registro tarnyba prižiūrint teismo pirmininko įgaliotam teisėjui.

Registras yra viešas.“

22. 1993 m. gruodžio 29 d. *Legge n. 580 – Riordinamento delle camere di commercio, industria, artigianato e agricoltura* (Įstatymas Nr. 580 dėl prekybos, pramonės, amatų ir žemės ūkio rūmų reorganizavimo) [8] 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad įmonių registrą tvarko prekybos, pramonės, amatų ir žemės ūkio rūmai.

23. 1995 m. gruodžio 7 d. *Decreto del Presidente della Repubblica n. 581 – Regolamento di attuazione dell'articolo 8 della legge 29 dicembre 1993, n. 580, in materia di istituzione del registro delle impresa di cui all'articolo 2188 del codice civile* (Respublikos Prezidento dekretas Nr. 581 dėl 1993 m. gruodžio 29 d. Įstatymo Nr. 580 dėl Civilinio kodekso 2188 straipsnyje numatyto įmonių registro įsteigimo 8 straipsnio įgyvendinimo) [9] reglamentuojami kai kurie aspektai, susiję su įmonių registru.

24. Direktyva 95/46 į Italijos teisę perkelta 2003 m. birželio 30 d. *Decreto legislativo n. 196 – Codice in materia di protezione dei dati personali* (Dekretas-įstatymas Nr. 196, kuriuo nustatomas Asmens duomenų apsaugos kodeksas) [10].

II – Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

25. S. Manni yra vienintelis statybos bendrovės *Italiana Costruzioni Srl*, su kuriuo buvo sudaryta turistinio komplekso statybos sutartis, valdytojas.

26. 2007 m. gruodžio 12 d. S. Manni pareiškė ieškinį Lečės prekybos rūmams, nurodęs, kad jam nepavyksta parduoti šio komplekso pastatų, nes iš įmonių registro duomenų matyti, kad jis buvo vienintelis bendrovės *Immobiliare e Finanziaria Salentina Srl* (toliau – *Immobiliare Salentina*) valdytojas ir likvidatorius. 1992 m. buvo paskelbtas šios bendrovės bankrotas ir po likvidavimo procedūros 2005 m. liepos 7 d. ji išbraukta iš įmonių registro.

27. Savo ieškinyje S. Manni nurodo, kad šiuos įmonių registre esančius asmens duomenis tvarkė verslo informacijos tvarkymo bendrovės, kaip antai *Cerved Business Information SpA*, tačiau, nepaisydami 2006 m. balandžio 10 d. šiuo klausimu pateikto prašymo, Lečės prekybos rūmai jų neišbraukė.

28. Todėl S. Manni prašė, pirma, kad Lečės prekybos rūmai būtų įpareigoti išbraukti, paversti anoniminiais arba blokuoti duomenis, siejančius jį su *Immobiliare Salentina* bankrotu, ir, antra, kad Lečės prekybos rūmai būtų įpareigoti atlyginti žalą, kurią S. Manni patyrė dėl to, kad buvo pakenkta jo geram vardui.

29. 2011 m. rugpjūčio 1 d. sprendimu *Tribunale di Lecce* (Lečės teismas, Italija) patenkino šį prašymą, įpareigojęs Lečės prekybos rūmus paversti anoniminiais S. Manni duomenis, dėl kurių jis siejamas su *Immobiliare Salentina* bankrotu, ir priteisęs S. Manni patirtos žalos atlyginimą – 2 000 EUR – pridėjus palūkanas ir bylinėjimosi išlaidas.

8 — GURI, Nr. 7, 1994 m. sausio 11 d. paprastasis priedas.

9 — GURI, Nr. 28, 1996 m. vasario 3 d.

10 — GURI, Nr. 174, 2003 m. liepos 29 d. paprastasis priedas, toliau – Dekretas-įstatymas Nr. 196.

30. Iš tiesų *Tribunale di Lecce* (Lečės teismas) nusprendė, jog „nėra būtina ir tikslinga nurodyti bankroto laikotarpiu buvusio vienintelio valdytojo pavardės“, nes „šios aplinkybės susiklostė daugiau nei prieš dešimtmetį, o bendrovė jau daugiau nei dvejus metus <…> yra išbraukta iš registro“. Kaip nurodė šis teismas, bendrovės egzistavimo ir jos patirtų sunkumų „istorija“ <…> iš esmės gali būti pateikiama nurodant anoniminiais paverstus duomenis“. Iš tiesų „informacija, pagal kurią fizinio asmens pavardė siejama su kritiniu įmonės gyvavimo laikotarpiu (pavyzdžiui, bankrotu), negali būti saugoma nuolat, nes nėra jokio specialaus bendrojo intereso ją saugoti ir atskleisti“. Kadangi ilgiausias duomenų pateikimo registre terminas Civiliniame kodekse nenumatytas, minėtas teismas nusprendė, kad „praėjus reikiamam laikotarpiui“ nuo bankroto paskelbimo ir išbraukus įmonę iš registro, būtinumas ir tikslingumas, kaip tai suprantama pagal Dekretą-įstatymą Nr. 196, nurodyti bankroto metu buvusio vienintelio valdytojo pavardę išnyksta, o viešąjį interesą galima patenkinti nurodant bendrovės patirtus sunkumus kartu su fizinio asmens, kuris buvo jos teisėtas atstovas, anoniminiais duomenimis.

31. Gavęs Lečės prekybos rūmų apeliacinį skundą dėl tokio sprendimo *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar <…> Direktyvos 95/46, kuri į vidaus teisę perkelta Dekretu-įstatymu Nr. 196 <…>, 6 straipsnio [1 dalies] e punkte numatytas principas, pagal kurį asmens duomenys laikomi tokio pavidalo, kad duomenų subjektų tapatybes būtų galima nustatyti ne ilgiau, nei tai yra reikalinga tais tikslais, dėl kurių duomenys buvo surinkti arba paskui tvarkomi, turi viršenybę, todėl pagal jį draudžiama <…> Direktyvoje 68/151 <…> ir nacionalinėje teisėje (Civilinio kodekso 2188 straipsnyje ir 1993 m. gruodžio 29 d. Įstatymo Nr. 580 [dėl prekybos, pramonės, amatų ir žemės ūkio rūmų reorganizavimo] 8 straipsnyje) numatyta sukūrus įmonių registrą taikoma duomenų atskleidimo sistema, pagal kurią reikalaujama, kad bet kuris asmuo neribotą laikotarpį galėtų susipažinti su registre saugomais su fiziniais asmenimis susijusiais duomenimis?

2. Todėl ar pagal <…> Direktyvos 68/151 <…> 3 straipsnį leidžiama, nukrypstant nuo principo, pagal kurį galimybė susipažinti su įmonių registre skelbiamais duomenimis suteikiama neribotą laikotarpį ir bet kuriam asmeniui, „nebeatskleisti“ šių duomenų, atsižvelgiant į abi šias sąlygas, tačiau leisti su jais susipažinti tik ribotą laikotarpį arba tik asmenims, kuriuos duomenų valdytojas nustato kiekvienu atveju atlikęs vertinimą?“

III – Analizė

32. Savo klausimais, kuriuos, manau, reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės prašo Teisingumo Teismo nurodyti, ar Direktyvos 68/151 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktus bei 3 straipsnį ir Direktyvos 95/46 6 straipsnio 1 dalies e punktą, 7 straipsnio c, e ir f punktus, siejamus su Chartijos 7 ir 8 straipsniais, reikia aiškinti taip, kad pagal šias nuostatas įpareigojama (o gal priešingai – neleidžiama) įmonių registre esančius asmens duomenis po tam tikro laiko ir atitinkamo asmens prašymu išbraukti, paversti anoniminiais ar blokuoti arba padaryti prieinamus tik ribotam trečiųjų asmenų ratui, t. y. tiems, kurie pagrindžia teisėtą interesą susipažinti su šiais duomenimis.

33. Teisingumo Teismo prašoma atsakyti į šiuos klausimus atsižvelgiant į S. Manni pateiktą prašymą, kad šie Lečės prekybos rūmų tvarkomame įmonių registre esantys asmens duomenys, susiję su bendrove, kuriai jis anksčiau vadovavo ir kuri buvo paskelbta bankrutavusia, būtų išbraukti, paversti anoniminiais arba blokuojami.

34. Be to, minėti klausimai susiję su tuo, ar Lečės prekybos rūmai tvarko šiuos duomenis laikydamiesi Sąjungos teisės, o ne su tuo, ar su šia teise yra suderinamas verslo informaciją tvarkančios bendrovės vėliau atliekamas šių duomenų tvarkymas.

35. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimais siekiama suderinti du principus, t. y. pirma, Direktyvoje 68/151 įtvirtintą įmonių registrų viešumo principą ir, antra, asmens duomenų saugojimo ne ilgiau, nei tai yra būtina, kad būtų pasiekti šių duomenų tvarkymo tikslai, principą, įtvirtintą Direktyvoje 95/46.

36. Siekdamas suderinti šiuos du principus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas numato galimybę apriboti įmonių registrų viešumo principą ir suteikti galimybę susipažinti su juose esančiais asmens duomenimis tik ribotą laikotarpį ir (arba) tik ribotam asmenų ratui.

37. Pirmiausia reikia patikslinti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas asmens duomenų tvarkymas patenka į Direktyvos 95/46 taikymo sritį [11].

38. Duomenys, kurie turi būti pateikiami įmonių registruose, pagal Direktyvos 68/151 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktus yra asmens duomenys, kaip jie suprantami pagal Direktyvos 95/46 2 straipsnio a punktą, nes tai yra „informacija, susijusi su fiziniu asmeniu, kurio tapatybė nustatyta arba gali būti nustatyta“ [12]. Aplinkybė, kad ši informacija priskirtina prie profesinės veiklos srities, nereiškia, kad ji nėra asmens duomenys [13].

39. Be to, reikia pažymėti, kad Direktyvos 95/46 2 straipsnio b punkte „asmens duomenų tvarkymas“ apibrėžiamas kaip „bet kur[i] operacij[a] ar operacijų rinkin[ys], automatiniais arba neautomatiniais būdais atliekam[a] su asmens duomenimis, kaip antai: rinkimas, užrašymas, rūšiavimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, atgaminimas, paieška, naudojimas, atskleidimas perduodant, platinant ar kitu būdu padarant juos prieinamus, išdėstymas reikiama tvarka ar sujungimas derinant, blokavimas, trynimas ar naikinimas.“

40. Neginčijama, kad už įmonių registro tvarkymą atsakingos institucijos atliekamas asmens duomenų registravimas, saugojimas ir pateikimas yra „asmens duomenų tvarkymas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 95/46 2 straipsnio b punktą. Be to, ši institucija yra šių „duomenų valdytoja“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio d punktą.

41. Direktyvoje 95/46 įtvirtintų asmens duomenų apsaugos taisyklių būtina laikytis visais atvejais tvarkant šiuos duomenis, kaip apibrėžta jos 3 straipsnyje [14].

42. Direktyvoje 68/151 nenumatytas joks laikotarpis, kuriam pasibaigus reikėtų ištrinti, paversti anonimine arba blokuoti įmonių registruose esančią informaciją. Šioje direktyvoje taip pat nenumatyta po tam tikro laikotarpio riboti prieigos prie šios informacijos, suteikiant prieigą tik ribotam asmenų ratui. Tačiau įgyvendindamos šią direktyvą valstybės narės turi laikytis Sąjungos teisės normų asmens duomenų apsaugos srityje, t. y. Direktyvos 95/46 ir Chartijos 7 ir 8 straipsnių.

43. Dėl Direktyvoje 95/46 esančių taisyklių pažymėtina, kad nacionalinės institucijos, atsakingos už įmonių registrų tvarkymą, tvarkydamos asmens duomenis turi laikytis šios direktyvos 6 straipsnyje nurodytų duomenų kokybės principų ir kad šis tvarkymas turi atitikti vieną iš minėtos direktyvos 7 straipsnyje išvardytų principų, susijusių su duomenų tvarkymo įteisinimu.

11 — Tai patvirtino Sąjungos teisės aktų leidėjas, kai Direktyva 2012/17 į Direktyvą 2009/101 buvo įtrauktas 7a straipsnis.

12 — Žr., be kita ko, 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *Satakunnan Markkinapörssi ir Satamedia* (C-73/07, EU:C:2008:727, 35 punktas ir jame nurodyta teismo praktika) ir 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Worten* (C-342/12, EU:C:2013:355, 19 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

13 — Žr., be kita ko, 2015 m. liepos 16 d. Sprendimą *ClientEarth ir PAN Europe / EFSA* (C-615/13 P, EU:C:2015:489, 30 punktas ir jame nurodyta teismo praktika). 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendime *Volker und Markus Schecke ir Eifert* (C-92/09 ir C-93/09, EU:C:2010:662) Teisingumo Teismas nusprendė, kad „nėra svarbu tai, kad skelbiami duomenys susiję su profesine veikla“. Jis rėmėsi Europos Žmogaus Teisių Teismo praktika dėl Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnio aiškinimo, patikslinęs, kad „terminas „privatus gyvenimas“ neturi būti aiškinamas siaurai“ ir kad „jokia svarbi priežastis neleidžia pašalinti profesinės veiklos <…> iš „privataus gyvenimo“ sąvokos apimties“ (59 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

14 — Žr. 2003 m. gegužės 20 d. Sprendimą *Österreichischer Rundfunk ir kt.* (C-465/00, C-138/01 ir C-139/01, EU:C:2003:294, 40 punktas).

44. Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad Direktyvos 95/46 nuostatos, reglamentuojančios asmens duomenų tvarkymą, dėl kurio gali būti pažeistos pagrindinės laisvės, visų pirma teisė į privatų gyvenimą, turi būti būtinai aiškinamos atsižvelgiant į Chartijoje garantuojamas pagrindines teises [15].

45. Taigi Chartijos 7 straipsnyje įtvirtinta teisė į privataus gyvenimo gerbimą, o Chartijos 8 straipsnyje aiškiai skelbiama teisė į asmens duomenų apsaugą. Chartijos 8 straipsnio 2 ir 3 dalyse patikslinta, kad tokie duomenys turi būti tvarkomi teisingai, nurodytais tikslais ir tik atitinkamam asmeniui sutikus ar kitais įstatymo nustatytais teisėtais pagrindais, kad kiekvienas turi teisę susipažinti su surinktais jo asmens duomenimis ir teisę į tai, kad jie būtų ištaisomi, be to, ten nurodyta, kad nepriklausoma institucija kontroliuoja, kaip laikomasi šių taisyklių. Šie reikalavimai įgyvendinti visų pirma Direktyvos 95/46 6, 7, 12, 14 ir 28 straipsniais.

46. Iš Direktyvos 95/46/EB 1 straipsnio ir 2 bei 10 konstatuojamųjų dalių matyti, kad šios direktyvos paskirtis – užtikrinti ne tik veiksmingą ir visapusišką fizinių asmenų pagrindinių teisių ir laisvių, visų pirma pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą tvarkant asmens duomenis, apsaugą, bet ir aukštą šių pagrindinių teisių ir laisvių apsaugos lygį. Be to, Teisingumo Teismas savo praktikoje yra pabrėžęs tiek pagal Chartijos 7 straipsnį užtikrinamos pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą, tiek pagal jos 8 straipsnį užtikrinamos pagrindinės teisės į asmens duomenų apsaugą svarbą [16].

47. Atsižvelgiant į tai iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad teisė į asmens duomenų apsaugą nėra absoliuti ir turi būti vertinama atsižvelgiant į jos socialinį tikslą [17]. Be to, Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje numatyta galimybė apriboti naudojimąsi teisėmis ir laisvėmis, kaip antai įtvirtintomis šios Chartijos 7 ir 8 straipsniuose, jei šie apribojimai numatyti įstatymo, nekeičia minėtų teisių ir laisvių esmės ir, remiantis proporcingumo principu, yra būtini ir tikrai atitinka Europos Sąjungos pripažintus bendrojo intereso tikslus arba reikalingi kitų teisėms ir laisvėms apsaugoti.

48. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo abejonės daugiausia susijusios su Direktyvos 95/46 6 straipsnio 1 dalies e punkto išaiškinimu; šiame punkte numatyta, kad asmens duomenys turi būti „laikomi tokio pavidalo, kad duomenų subjektų tapatybes būtų galima nustatyti ne ilgiau, nei tai yra reikalinga tais tikslais, dėl kurių duomenys buvo surinkti arba po to tvarkomi“. Šioje nuostatoje taip pat patikslinta, kad „[v]alstybės narės išdėsto asmens duomenų, ilgesnį laiką saugomų dėl istorinės, statistinės ar mokslinės paskirties, atitinkamas apsaugos priemones“.

49. Direktyvos 95/46 6 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytas duomenų kokybės principas reiškia, kad, kaip reikalauja asmens duomenų rinkimo ir, jei taikytina, paskesnio jų tvarkymo tikslas, šių duomenų saugojimas tokia forma, kuri leidžia nustatyti atitinkamų asmenų tapatybę, išlieka teisėtas.

50. Šioje byloje kyla klausimas, ar nacionalinės institucijos, atsakingos už įmonių registrų tvarkymą, praėjus kuriam laikui po įmonės veiklos nutraukimo, atitinkamo asmens prašymu privalo nuspręsti ištrinti arba paversti anoniminiais įmonių registre esančius jo asmens duomenis arba apriboti jų viešumą, apribodamos šių duomenų adresatų ratą.

51. Mano nuomone, Sąjungos teisės normose, susijusiose su asmens duomenų apsauga, nenustatyti tokie įmonių registrų siūlomo teisėto viešumo apribojimai.

52. Pirmiausia norėčiau pažymėti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas asmens duomenų tvarkymas atitinka kelis principus, susijusius su Direktyvos 95/46 7 straipsnyje išvardytų duomenų tvarkymo įteisinimu. Pirma, pagal šios direktyvos 7 straipsnio c punktą tvarkyti duomenis „reikia vykdant teisinę kontrolę, kuri privaloma duomenų valdytojui“. Antra, pagal minėtos direktyvos 7 straipsnio e punktą

15 — Žr., be kita ko, 2015 m. spalio 6 d. Sprendimą *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 38 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

16 — Žr., be kita ko, 2015 m. spalio 6 d. Sprendimą *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 39 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

17 — Žr., be kita ko, 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimą *Volker und Markus Schecke ir Eifert* (C-92/09 ir C-93/09, EU:C:2010:662, 48 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

tvarkyti „reikia vykdant užduotį, atliekamą visuomenės labui, arba įgyvendinant oficialius įgaliojimus, suteiktus duomenų valdytojui arba trečiajai šaliai, kuriai atskleidžiami duomenys“. Trečia, pagal Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktą tvarkyti „reikia dėl teisėtų interesų, kurių siekia <…> trečioji šalis (šalys), kurioms atskleidžiami duomenys, išskyrus atvejus, kai duomenų subjekto, kuriam pagal 1 straipsnio 1 dalį reikalinga apsauga, teisės ir laisvės yra viršesnės nei šie interesai“.

53. Duomenų valdytojams tenkanti teisinė prievolė kyla iš Direktyvos 68/151 2 ir 3 straipsnių, perkeltų į valstybių narių teisę; pagal šiuos straipsnius valstybės narės įpareigojamos numatyti, kad į įmonių registrus būtų įtraukiami asmens duomenys, susiję su įmonių valdytojais ir likvidatoriais, taip pat numatyti trečiųjų asmenų galimybę susipažinti su šiais duomenimis.

54. Įtraukiant į šiuos registrus esminę informaciją apie įmones ir viešai ją skelbiant siekiama sukurti patikimą informacijos šaltinį ir taip užtikrinti teisinį saugumą, kuris yra būtinas siekiant apsaugoti trečiųjų asmenų, be kita ko, kreditorių, interesus, komercinių sandorių sąžiningumą, taigi ir tinkamą rinkos veikimą. Todėl tretiesiems asmenims turi būti suteikta galimybė gauti oficialią ir patikimą informaciją apie įmones, kad rinkoje būtų užtikrintas tinkamas skaidrumo lygis ir teisinis saugumas.

55. Viešumo reikalavimai taikomi Direktyvos 68/151 1 straipsnyje nurodytoms bendrovėms. Šių bendrovių teisinis statusas yra ypatingas, suteikiantis joms pranašumų, susijusių su teisiniu subjektiškumu. Užtat visuomenė yra suinteresuota tuo, kad informaciją apie fizinius asmenis, susijusius su tokiomis bendrovėmis, būtų galima tikrinti ir viešai skelbti.

56. 2012 m. liepos 12 d. Sprendime *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:449) Teisingumo Teismas nusprendė, kad su įmonėmis susijusių duomenų rinkimo veikla, grindžiama jų teisės aktuose numatyta deklaravimo pareiga ir su ja susijusiais prievartos įgaliojimais, priskirtina viešosios valdžios funkcijų įgyvendinimui. Todėl tokia veikla nėra ekonominė veikla [18].

57. Be to, kaip nurodė Teisingumo Teismas, veikla, pasireiškianti taip surinktų duomenų saugojimu ir padarymu prieinamų visuomenei tiesiog su ja susipažįstant arba duodant popierines kopijas, remiantis taikytinais nacionalinės teisės aktais, taip pat nėra ekonominė veikla, nes bazės, kurioje yra tokie duomenys, valdymas ir jos pateikimas visuomenei yra nuo šių duomenų surinkimo neatskiriama veikla. Iš tiesų duomenų rinkimas iš esmės netektų prasmės, jei duomenų bazės, kuriose yra šie duomenys, nebūtų valdomos taip, kad visuomenė galėtų su jais susipažinti [19].

58. Sutinku su generalinio advokato N. Jääskinen požiūriu, kurį jis išreiškė savo išvadoje byloje *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251), nurodydamas, jog „neabejotina, kad įmonių pagal įstatymo nustatytus duomenų teikimo įpareigojimus pateiktos informacijos saugojimas duomenų bazėje, šiuo atveju – įmonių registre, dėl savo pobūdžio, tikslo ir jam taikomų taisyklių yra susijęs su viešosios valdžios įgaliojimų vykdymu“ [20]. Jis taip pat patikslino, kad „duomenų saugojimas įmonių registre, remiantis teisiniu įpareigojimu tai daryti, yra veikla, vykdoma dėl bendrojo teisinio saugumo intereso“ [21], ir kad „viešųjų registrų, kaip antai įmonių registro, aiškus tikslas yra sukurti informacijos šaltinį, kuriuo būtų galima remtis teisiniuose santykiuose ir taip suteikti mainams rinkoje būtiną teisinį saugumą“ [22]. Galiausiai galimybė remtis įmonių registruose esančia informacija prieš trečiuosius asmenis gali būti suteikiama tik pagal specialias teisės aktų nuostatas, ir tuo ši informacija skiriasi nuo informacijos, kurią įmonės renka komerciniais tikslais [23].

18 — 2012 m. liepos 12 d. Sprendimas *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:449, 40 punktas).

19 — 2012 m. liepos 12 d. Sprendimas *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:449, 41 punktas).

20 — Generalinio advokato N. Jääskinen išvada byloje *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 47 punktas).

21 — Generalinio advokato N. Jääskinen išvada byloje *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 48 punktas).

22 — Generalinio advokato N. Jääskinen išvada byloje *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 50 punktas).

23 — Generalinio advokato N. Jääskinen išvada byloje *Compass-Datenbank* (C-138/11, EU:C:2012:251, 50 punktas).

59. Šiuo klausimu, kaip teisingai pažymi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, reikia skirti asmens duomenų tvarkymą, kurį atlieka už įmonių registro tvarkymą atsakinga institucija, ir asmens duomenų tvarkymą, kurį atlieka trečiasis asmuo, remdamasis šiame registre esančia informacija. Iš tiesų viešosios valdžios įgaliojimų vykdymas, susijęs su rinkos reguliavimu, o ne dalyvavimu rinkoje, pasireiškia tvarkant duomenis tik pirmuoju atveju.

60. Kaip matyti iš Direktyvos 68/151 1 konstatuojamosios dalies, ja siekiama skatinti vidaus rinkos kūrimą. Norint pasiekti šį tikslą, šioje direktyvoje numatytos bendros minimalios taisyklės dėl bendrovių viešumo ir būtiniausios informacijos, kuri turi būti pateikiama registre siekiant užtikrinti prekybai būtiną teisinį saugumą ir vidaus rinkos kūrimą.

61. Remiantis Direktyvos 68/151 2 konstatuojamąja dalimi, jos tikslas – užtikrinti trečiųjų asmenų interesų apsaugą. Visų pirma, kaip nurodyta šios direktyvos 4 konstatuojamojoje dalyje, „bendrovės pagrindiniai dokumentai turėtų būti prieinami tam, kad trečiosios šalys galėtų susipažinti su jų turiniu ir sužinoti kitą su bendrove susijusią informaciją, ypač duomenis apie asmenis, kurie yra įgalioti prisiimti įsipareigojimus bendrovės vardu“. Iš minėtos direktyvos 4–6 konstatuojamųjų dalių taip pat matyti, kad esminių dokumentų ir informacijos, susijusios su bendrove, atskleidimas tretiesiems asmenims yra glaudžiai susijęs su būtinybe kuo labiau riboti bendrovės vardu prisiimtų įsipareigojimų negaliojimo pagrindus. Todėl viešai skelbiant įmonių registre esančius duomenis siekiama užtikrinti komercinių sandorių teisinį saugumą.

62. Taigi Sąjungos teisės aktų leidėjas pabrėžė, kad tretiesiems asmenims yra svarbi galimybė susipažinti su duomenimis, susijusiais su asmenimis, įgaliotais atstovauti bendrovei arba dalyvaujančiais ją valdant, prižiūrint ar kontroliuojant. 1974 m. lapkričio 12 d. Sprendime *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116) Teisingumo Teismas pažymėjo, kad Direktyvos 68/151 tikslas yra „užtikrinti teisinį saugumą bendrovei palaikant santykius su trečiaisiais asmenimis siekiant aktyvinti valstybių narių tarpusavio prekybą po vidaus rinkos sukūrimo“ [24]. Teisingumo Teismo teigimu, atsižvelgiant į tai būtina, kad „kiekvienas asmuo, norintis užmegzti ir puoselėti prekybinius santykius su kitose valstybėse narėse esančiomis bendrovėmis, turėtų galimybę nesunkiai susipažinti su esminiais duomenimis, susijusiais su prekybos bendrovių struktūra ir joms atstovauti įgaliotų asmenų įgaliojimais“ [25]. Todėl „skirtingų valstybių narių piliečių tarpusavio teisinių sandorių labui svarbu <…> kad visi reikšmingi duomenys būtų aiškiai pateikti oficialiuose registruose ar duomenų bazėse“ [26]. Taigi kiekviena nacionalinė institucija, atsakinga už įmonių registro tvarkymą, tampa „depozitare, saugančia juridinių asmenų civilinę būklę rodančią informaciją“ [27].

63. Be to, Teisingumo Teismas jau turėjo progą patvirtinti, kad trečiųjų asmenų, visų pirma kreditorių, interesų apsauga ir komercinių sandorių sąžiningumo ir teisinio saugumo išlaikymas yra privalomieji bendrojo intereso pagrindai [28].

64. Taigi atsižvelgiant į pirma pateiktą informaciją valstybės narės, įgyvendindamos Direktyvos 68/151 2 ir 3 straipsnius, kuriuose numatytas teisėtas į įmonių registrus įtrauktos informacijos viešumas, neabejotinai siekia Sąjungos pripažįstamo bendrojo intereso tikslo, kaip to reikalaujama Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje.

65. Reikia nustatyti, ar toks neapibrėžtam asmenų ratui skirtas teisėtas viešumas, netaikant jokių trukmės apribojimų, neviršija to, kas yra būtina tokiam bendrojo intereso tikslui pasiekti.

24 — 1974 m. lapkričio 12 d. Sprendimas *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116, 6 punktas).

25 — 1974 m. lapkričio 12 d. Sprendimas *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116, 6 punktas)

26 — 1974 m. lapkričio 12 d. Sprendimas *Haaga* (32/74, EU:C:1974:116, 6 punktas).

27 — Pasak P. Le Cannu ir B. Dondero „Droit des sociétés“, 4-asis leid., Montchrestien, 2011, p. 220, 360 paragrafas.

28 — Šiuo klausimu žr. 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimą *Inspire Art* (C-167/01, EU:C:2003:512, 132 punktas).

66. Šiuo klausimu pažymiu, jog iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą apsauga Sąjungos lygmeniu reikalauja, kad nukrypti nuo asmens duomenų apsaugos leidžiančios nuostatos ir apsaugos apribojimai neviršytų to, kas yra griežtai būtina [29].

67. Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas taip pat patikslino, kad siekdamos užtikrinti asmens duomenų apsaugą nacionalinės kontrolės institucijos turi užtikrinti tinkamą pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą ir laisvo asmens duomenų judėjimo interesų pusiausvyrą [30]. Šiuo klausimu negalima pamiršti, kad Direktyvos 95/46 tikslas yra išsaugoti laisvo asmens duomenų judėjimo ir privataus gyvenimo apsaugos pusiausvyrą [31].

68. Laikausi nuomonės, kad, kalbant apie teisėtą informacijos apie įmones viešumą, laisvo asmens duomenų judėjimo interesai yra viršesni už asmenų, kurių duomenys yra pateikiami įmonių registre, teisę reikalauti, kad praėjus tam tikram laikui jie būtų ištrinti ar paversti anoniminiais arba kad jie būtų viešinami tik teisėtą interesą pagrindusiems tretiesiems asmenims.

69. Iš tiesų reikia išlaikyti svarbiausią įmonių registro funkciją – pateikti išsamų bendrovės gyvenimo vaizdą, taip pat jos istoriją, kad bet kuris asmuo galėtų susipažinti su šį vaizdą sudarančia informacija, nesvarbu, kur šis asmuo yra, ir netaikant jokių laiko apribojimų.

70. Mano nuomone, tokios svarbios įmonių registro funkcijos užtikrinimas nereiškia neproporcingo teisės į asmens duomenų apsaugą ribojimo, ir taip yra dėl toliau nurodytų priežasčių.

71. Pirma, pagal Direktyvą 68/151 reikalaujamas teisėtas viešumas susijęs su ribotu kiekiu informacijos, kuri, kaip patikslinta šios direktyvos 4 konstatuojamojoje dalyje, susijusi su „bendrovės pagrindiniai[s] dokumentai[s], ypač duomeni[mis] apie asmenis, kurie yra įgalioti prisiimti įsipareigojimus bendrovės vardu“. Visų pirma šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktuose išvardyti asmens duomenys yra būtiniausia informacija siekiant nustatyti fizinių asmenų, kurie slepiasi už teisinį subjektiškumą turinčių bendrovių, tapatybę.

72. Antra, svarbu pažymėti, kad įmonių registruose esančią informaciją būtina viešai skelbti siekiant apsaugoti trečiųjų asmenų interesus, taip pat tais atvejais, kai ši informacija susijusi su bendrovėmis, kurios savo veiklą nutraukė jau prieš daug metų ar net dešimtmečių.

73. Šiuo klausimu man atrodo neabejotina, kad šiai informacijai, įskaitant asmens duomenis, registro viešumo principas turi būti taikomas ne tik kol bendrovė veikia rinkoje, bet ir jai nutraukus veiklą. Iš tiesų bendrovės išnykimas ir jos išbraukimas iš registro nereiškia, kad išnyksta su šia bendrove susijusios teisės ir teisiniai santykiai. Todėl būtina, kad asmenys, kurie gali remtis šiomis teisėmis prieš savo veiklą nutraukusią bendrovę ar kurie turėjo teisinių santykių su šia bendrove, galėtų susipažinti su informacija apie šią bendrovę, įskaitant asmens duomenis, susijusius su jos vadovais.

74. Kaip pažymi Vokietijos vyriausybė, net ir nebeaktualūs duomenys yra svarbūs ekonominei veiklai. Taigi kilus ginčui neretai būtina žinoti, kas konkrečiu laikotarpiu buvo įgaliotas atstovauti bendrovei [32]. Kartu, kaip Čekijos ir Lenkijos vyriausybės, manau, kad informaciją registre būtina saugoti net ir likvidavus bendrovę, nes ši informacija dar gali būti reikšminga, pavyzdžiui, tikrinant bendrovės vadovo prieš kelerius metus atlikto veiksmo teisėtumą, arba kad tretieji asmenys galėtų pareikšti ieškinį bendrovės organų nariams ar likvidatoriams.

29 — Žr., be kita ko, 2015 m. spalio 6 d. Sprendimą *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 92 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

30 — Žr., be kita ko, 2015 m. spalio 6 d. Sprendimą *Schrems* (C-362/14, EU:C:2015:650, 42 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

31 — Žr., be kita ko, 2011 m. lapkričio 24 d. Sprendimą *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito* (C-468/10 ir C-469/10, EU:C:2011:777, 34 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

32 — Vokietijos vyriausybė pateikia tokį pavyzdį: asmeniui, kuris 1991 m. įsigijo nekilnojamąjį turtą iš bendrovės, kuri 1992 m. paskelbta bankrutavusia ir kuriai tuo metu vadovavo S. Manni, dar ir dabar gali tekti įrodinėti S. Manni teisę atstovauti šiai bendrovei, jeigu būtų ginčijama jo nuosavybės teisė į nagrinėjamą turtą.

75. Be to, tretieji asmenys turi bet kada turėti patikimą informaciją apie bendrovę, nesvarbu, ar ji dar veikia rinkoje, ir apie jos vadovus, kad galėtų įvertinti komercinių santykių riziką. Taigi tikslas apsaugoti trečiuosius asmenis, kuris apima galimybę susidaryti patikimą bendrovės praeities vaizdą, pateisina į įmonių registrą įtrauktos informacijos saugojimą ir viešinimą neribotą laikotarpį.

76. Viena iš įmonių registro funkcijų būtent ir yra patikimai ir išsamiai informuoti trečiuosius asmenis apie praeities faktus. Taigi kiekvieną registrą sudaro dabartiniai ir praeities duomenys.

77. Šis registras turi užtikrinti galimybę išsamiai, greitai ir skaidriai gauti visą informaciją apie rinkoje veikiančias ar veikusias bendroves, nesvarbu, kur yra šios informacijos prašantis asmuo. Kiekvienam asmeniui turi būti suteikta galimybė susipažinti su išsamiu kiekvienos bendrovės profiliu, taip pat ir tais atvejais, kai bendrovė jau seniai nutraukė veiklą. Jeigu iš registro būtų šalinama tam tikra informacija apie šios kategorijos bendroves, todėl informacija apie bendrovę būtų neišsami, būtų pakenkta trečiųjų asmenų interesų apsaugai.

78. Be to, kitaip, nei kalbant apie statistinę funkciją, dėl įmonių registro istorinės funkcijos ir tikslo apsaugoti trečiuosius asmenis būtina rinkti ir saugoti vardus ir pavardes. Kitaip tariant, tikslas susidaryti išsamų vaizdą apie bendroves yra nesuderinamas su anoniminės informacijos tvarkymu [33]. Taigi, kad tretieji asmenys būtų tinkamai informuojami, būtina, pavyzdžiui, kad jie galėtų sugretinti bankrutavusios bendrovės ir jai vadovavusių asmenų duomenis. Todėl nepritariu *Tribunale di Lecce* (Lečės teismas) išreikštai pozicijai, kad bendrovės egzistavimo istoriją ir jos patirtus sunkumus iš esmės galima pateikti naudojant anoniminius duomenis.

79. Konkrečiai šioje byloje S. Manni interesas, kad buvusi jo, kaip bendrovės valdytojo, veikla, kuri turėjo būti nutraukta dėl bankroto, nebebūtų viešinama visuomenei, kertasi su trečiųjų asmenų interesu galėti net ir *a posteriori* gauti informacijos apie tai, kas buvo įgaliotas veikti šios bendrovės vardu, kai ji dar vykdė veiklą. Taigi būsimam nekilnojamojo daikto pirkėjui gali būti naudinga žinoti, kiek laiko už šio daikto statybą atsakinga bendrovė veikia rinkoje, ar šiai bendrovei vadovaujantis asmuo anksčiau jau yra vadovavęs kitoms bendrovėms ir kokia yra šių bendrovių praeitis. Iš tikrųjų pirkėjo požiūriu tai, kad viena iš bendrovių bankrutavo, gali būti lemiamas aspektas perkant šį turtą.

80. Be to, man atrodo, kad, atsižvelgiant į valstybėse narėse taikomų civilinių ir komercinių ieškinių senaties terminų skirtumus, interesų, kurių gali turėti tretieji asmenys, siekiantys susipažinti su įmonių registruose esančia informacija, įvairovę ir tai, kad teisiniuose santykiuose gali dalyvauti kelių valstybių narių subjektai, už šių registrų tvarkymą atsakingoms institucijoms būtų sunku ar net neįmanoma tiksliai nuspręsti, kad nuo konkrečios datos trečiųjų asmenų interesai išnyksta. Taigi, jeigu konkrečiu atveju prašymas ištrinti ar paversti anoniminiais įmonių registre esančius asmens duomenis būtų patenkintas, galėtų būti pakenkta kitiems prašymams pateikti informacijos, kuri vis dar būtina siekiant apsaugoti trečiųjų asmenų interesus.

81. Be to, siekdama paaiškinti, kad trečiųjų asmenų interesai toliau egzistuoja net ir išbraukus bendrovę iš įmonių registro, Italijos vyriausybė nurodė, kad akcinių bendrovių organų atsakomybės srityje yra nustatyti labai ilgi senaties terminai, kurie gali būti nutraukti pareiškus ieškinius teisme, ir kad Italijoje nėra nustatytas ieškinių dėl negaliojimo senaties terminas.

82. Galiausiai pažymiu, jog Teisingumo Teismas jau pripažino, kad Direktyvos 95/46 taikymo sritis yra labai plati ir kad joje numatyti įvairūs asmens duomenys. Jų saugojimo trukmė, minėtos direktyvos 6 straipsnio 1 dalies e punkte apibrėžta atsižvelgiant į jų rinkimo ir vėlesnio tvarkymo tikslus, gali būti įvairi. Kai kada ji gali būti labai ilga [34].

33 — Dėl statistinių duomenų kaupimo žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *Huber* (C-524/06, EU:C:2008:724, 65 punktas).

34 — Žr. 2009 m. gegužės 7 d. Sprendimą *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 59 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

83. Trečia, siekiant suderinti tikslą apsaugoti trečiuosius asmenis ir teisę į įmonių registre pateikiamų asmens duomenų apsaugą, reikia atsižvelgti į tai, kad fizinių asmenų tapatybę leidžiantys nustatyti duomenys šiame registre yra todėl, kad asmenys savo veiklą nusprendė vykdyti per teisinį subjektiškumą turinčią bendrovę. Tačiau Teisingumo Teismas jau yra pažymėjęs, kad „teisės į asmens duomenų apsaugą apribojimas skirtingai veikia juridinius subjektus ir fizinius asmenis. Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad juridiniams asmenims taikoma pareiga paskelbti daug išsamesnius duomenis“ [35].

84. Pritariu Vokietijos vyriausybės nuomonei, kad kiekvienas asmuo, kuris nori dalyvauti ekonominėje veikloje per komercinę bendrovę, turi būti pasirengęs viešai skelbti tam tikrą informaciją. Tai yra atlygis mainais už veiklos vykdymą per teisinį subjektiškumą turinčią bendrovę. Kai sukūręs komercinę bendrovę verslininkas ateina į rinką, jis žino, kad jo duomenys bus įtraukti į įmonių registrą, kuris yra viešas, ir kad jie bus prieinami, nesvarbu, kas vyktų jo bendrovės gyvenime.

85. Direktyvos 68/151 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktuose numatyta, kad į įmonių registrą įtraukiami duomenys, susiję su asmenimis, kurie tam tikru laikotarpiu ėjo pareigas viename iš bendrovės organų arba buvo šios bendrovės likvidatoriai. Nors šios rūšies informacijos skelbimas gali būti nepatogus fiziniam asmeniui, nes bendrovė, kurios veikloje jis dalyvavo, galėjo būti patyrusi sunkumų, šis nepatogumas yra normalus dalyvavimo ekonominiame gyvenime aspektas.

86. Kaip ir Italijos vyriausybė, priduriu, jog tai, kad bendrovei buvo pareikštas kolektyvinis ieškinys, savaime nėra jai atstovavusio valdytojo geram vardui ar garbei kenkianti informacija. Iš tiesų bendrovė galėjo bankrutuoti dėl išorinių aplinkybių, kurių tiesiogiai nenulėmė prastas šios bendrovės valdymas, pavyzdžiui, dėl ekonomikos krizės arba paklausos sumažėjimo nagrinėjamame sektoriuje.

87. Ketvirta, nemanau, kad Komisijos siūlomas sprendimas praėjus kuriam laikui nuo komercinės bendrovės veiklos nutraukimo pateikti į įmonių registrą įtrauktą informaciją ribotam ratui trečiųjų asmenų, pagrindžiančių teisėtą interesą susipažinti su šia informacija, viršesnį už pagal Chartijos 7 ir 8 straipsnius saugomas atitinkamo asmens pagrindines teises, dabartiniu Sąjungos teisės raidos etapu galėtų užtikrinti tinkamą tikslo apsaugoti trečiuosius asmenis ir teisės į įmonių registre esančių asmens duomenų apsaugą pusiausvyrą.

88. Šiuo klausimu pažymiu, kad pagal Direktyvą 68/151 siekiamas trečiųjų asmenų interesų apsaugos tikslas yra suformuluotas pakankamai plačiai, kad apimtų ne tik bendrovės, kurios duomenys nagrinėjami, kreditorius, bet ir apskritai visus asmenis, kurie siekia gauti su šia bendrove susijusią informaciją.

89. Teisingumo Teismas jau patikslino, ką apima „trečiųjų asmenų“ kategorija, kurios interesus siekiama apsaugoti pagal Direktyvą 68/151.

90. 1997 m. gruodžio 4 d. Sprendime *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581) Teisingumo Teismas trečiojo asmens sąvoką aiškino plačiai. Jis pažymėjo, kad pačiame EB sutarties 54 straipsnio 3 dalies g punkte, kuris yra Direktyvos 68/151 teisinis pagrindas, „nurodytas trečiųjų asmenų apsaugos tikslas apskritai, neišskiriant ir neatmetant jų kategorijų“ [36]. Teisingumo Teismo teigimu, „todėl [šioje nuostatoje] nurodyta trečiojo asmens sąvoka negali būti susiaurinta tik iki bendrovės kreditorių“ [37]. Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad „direktyvos 3 straipsnio nuostatos, kuriose numatytas viešo registro, kuriame turi būti registruojami visi viešai skelbtini dokumentai ir duomenys, tvarkymas ir kiekvieno asmens galimybė paprašius gauti metinės atskaitomybės kopiją, patvirtina siekį suteikti galimybes informuoti kiekvieną suinteresuotąjį asmenį“ [38].

35 — Žr. 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimą *Volker und Markus Schecke ir Eifert* (C-92/09 ir C-93/09, EU:C:2010:662, 87 punktas).

36 — 1997 m. gruodžio 4 d. Sprendimas *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 19 punktas).

37 — 1997 m. gruodžio 4 d. Sprendimas *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 20 punktas).

38 — 1997 m. gruodžio 4 d. Sprendimas *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 22 punktas).

91. 2004 m. rugsėjo 23 d. Nutartyje *Springer* (C-435/02 ir C-103/03, EU:C:2004:552) Teisingumo Teismas dar aiškiau atsakė į klausimą, ar trečiųjų asmenų, kuriuos reikia apsaugoti pagal Sutarties 54 straipsnio 3 dalies g punktą, ratą reikia apibrėžti kaip apimantį kiekvieną asmenį, nesvarbu, koks jo statusas. Teisingumo Teismas, remdamasis motyvais, kuriuos nurodė 1997 m. gruodžio 4 d. Sprendime *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581), patikslino, kad „[Pirmosios įmonių direktyvos 3 straipsnyje] nustatyta viešojo skelbimo pareiga <…> reiškia, kad kiekvienas asmuo turi galimybę susipažinti su [Direktyvoje 90/605/EEB [39]] nurodytų rūšių bendrovių metine atskaitomybe ir metiniu pranešimu, *neprivalėdamas pagrįsti apsaugos reikalaujančių teisių ir interesų*“ [40]. Teisingumo Teismas taip pat patvirtino, kad sąvoka „trečiasis asmuo“, kaip ji suprantama pagal Sutarties 54 straipsnio 3 dalies g punktą, „reiškia visus trečiuosius asmenis“ ir kad „ši sąvoka turi būti aiškinama plačiai“ [41].

92. Be to, Komisijos siūlomas sprendimas sukeltų didelių nepatogumų, nes už įmonių registrų tvarkymą atsakingoms institucijoms būtų palikta diskrecija ne tik nustatyti momentą, nuo kada tokiame registre esančios informacijos absoliutus viešumas tampa atrankinis, t. y. kada ši informacija tampa skirta ribotam ratui asmenų, pagrindžiančių teisėtą interesą gauti tokią informaciją, bet ir nuspręsti, ar šis teisėtas interesas egzistuoja. Taigi dėl tokio sprendimo kyla didelė rizika, kad už įmonių registrų tvarkymą atsakingų institucijų atliekamas vertinimas skirsis.

93. Todėl jeigu už įmonių registrų tvarkymą atsakingoms institucijoms būtų leista nustatyti, kad šiuose registruose esantys asmens duomenys pateikiami, kai yra teisėtas interesas, ūkio subjektai tokių duomenų Sąjungoje neišvengiamai nebegalėtų gauti vienodomis sąlygomis.

94. Žinoma, Direktyvoje 68/151 numatytos koordinavimo priemonės, kuriomis nesiekiama reglamentuoti visų aspektų, susijusių su valstybių narių įmonių registrais. Taigi, pavyzdžiui, paieškos kriterijų, kuriais remiantis galima gauti šiuose registruose esančią informaciją, nustatymas priskiriamas prie valstybių narių diskrecijos [42]. Atsižvelgiant į tai, iš Direktyvos 68/151 2 straipsnio 1 dalies aiškiai matyti, kad jos tikslas yra nustatyti minimalią informaciją apie bendroves, kuri turi būti privalomai skelbiama. Neverta nustatyti, kad ši informacija visoms valstybėms narėms būtų vienoda, nes bėgant laikui šios valstybės galimybę susipažinti su jų registre esančia informacija apie bendroves galėjo keisti, atsižvelgdamos į tai, ar yra teisėtas interesas, ar ne. Tai taip pat prieštarautų nacionalinės teisės aktų derinimo tikslui, kuris, kalbant apie Sutarties 54 straipsniu grindžiamas direktyvas, yra panaikinti įsisteigimo laisvės kliūtis, atsirandančias dėl skirtingų valstybių narių teisės aktų, Sąjungoje nustatant (visų pirma atsižvelgiant į Sutarties 54 straipsnio 3 dalies g punkte numatytą tikslą) minimalius vienodus teisinius viešai skelbtinos informacijos apie bendroves apimties reikalavimus [43].

95. Be to, reikia priminti, kad taikant Direktyvą 95/46 siekiama, kaip, be kita ko, matyti iš jos 8 konstatuojamosios dalies, kad asmenų teisių ir laisvių apsaugos tvarkant asmens duomenis lygis taptų vienodas visose valstybėse narėse.

96. Taip pat pritariu Vokietijos vyriausybės nuomonei, kad jeigu galimybė susipažinti su įmonių registro duomenimis priklausytų nuo teisėto intereso įrodymo net ir praėjus tam tikram laikotarpiui, kaip siūlo Komisija, būtų pakenkta įmonių registro operatyvumui. Iš tiesų tikrinant, ar prašymą pateikęs asmuo turi tokį teisėtą interesą, būtų patiriama pernelyg didelė administracinė našta laiko ir sąnaudų požiūriu ir galiausiai kiltų klausimas, ar registras gali atlikti savo funkcijas.

39 — 1990 m. lapkričio 8 d. Tarybos direktyva, iš dalies keičianti Direktyvą 78/660/EEB dėl metinių atskaitomybių ir Direktyvą 83/349/EEB dėl konsoliduotos atskaitomybės, atsižvelgiant į šių direktyvų taikymo sritį (OL L 317, 1990, p. 60; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 110).

40 — 2004 m. rugsėjo 23 d. Nutartis *Springer* (C-435/02 ir C-103/03, EU:C:2004:552, 33 punktas) (kursyvu išskirta mano).

41 — 2004 m. rugsėjo 23 d. Nutartis *Springer* (C-435/02 ir C-103/03, EU:C:2004:552, 34 punktas).

42 — Remiantis panašia logika Direktyvos 2012/17 11 konstatuojamojoje dalyje numatyta: „kadangi šios direktyvos tikslas nėra suderinti nacionalines centrinių, komercinių ir bendrovių registrų sistemas, valstybės narės neprivalo keisti savo vidinių registrų sistemų, visų pirma susijusių su duomenų valdymu ir saugojimu, mokesčiais ir informacijos naudojimu bei atskleidimu nacionaliniais tikslais“.

43 — Šiuo klausimu žr. 1997 m. gruodžio 4 d. Sprendimą *Daihatsu Deutschland* (C-97/96, EU:C:1997:581, 22 punktas) ir 2006 m. birželio 21 d. Sprendimą *Danzer / Taryba* (T-47/02, EU:T:2006:167, 49 punktas).

97. Be to, jeigu visiems asmenims, vienu ar kitu pagrindu dalyvaujantiems komerciniuose santykiuose, kiltų rizika negalėti įrodyti savo intereso gauti įmonių registre esančios informacijos, sumažėtų jų pasitikėjimas šia priemone.

98. Apibendrindamas laikausi nuomonės, kad viešieji registrai, kaip antai įmonių registrai, negali atitikti savo esminės paskirties, t. y. sukurti teisinį saugumą dėl skaidraus teisiškai patikimos informacijos prieinamumo, jeigu visiems asmenims neribotą laiką nėra suteikiama prieiga prie jų.

99. Teisingumo Teismas yra pripažinęs, kad pagal Sąjungos teisę saugomų pagrindinių teisių ir Sąjungos pripažįstamų bendrojo intereso tikslų teisinga pusiausvyra gali priklausyti nuo nagrinėjamos informacijos pobūdžio ir jos ypatingumo atitinkamo asmens privačiam gyvenimui, taip pat nuo visuomenės intereso gauti prieigą prie šios informacijos, kuris gali keistis, visų pirma atsižvelgiant į tai, kokia šio asmens padėtis viešajame gyvenime [44].

100. Kai fiziniai asmenys nusprendžia dalyvauti ekonominiame gyvenime per komercinę bendrovę, kyla nuolatinis skaidrumo reikalavimas. Dėl šios pagrindinės priežasties, kurios įvairūs aspektai nurodyti šioje išvadoje, laikausi nuomonės, kad teisės į įmonių registruose esančių asmens duomenų apsaugą ribojimas siekiant užtikrinti šių duomenų viešą skelbimą neribotą laikotarpį kiekvienam asmeniui, prašančiam pateikti šiuos duomenis, yra pateisinamas viršesniu trečiųjų asmenų interesu gauti nagrinėjamą informaciją [45].

101. Galiausiai pažymiu, kad pirma pateikta analizė atitinka 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) [46] 17 straipsnio 3 dalies b ir d punktus. Iš tiesų šiose nuostatose numatyta, kad teisė į asmens duomenų ištrynimą arba „teisė būti pamirštam“ netaikoma, jeigu duomenis būtina tvarkyti „siekiant laikytis Sąjungos ar valstybės narės teise, kuri taikoma duomenų valdytojui, nustatytos teisinės prievolės, kuria reikalaujama tvarkyti duomenis, arba siekiant atlikti užduotį, vykdomą viešojo intereso labui, arba vykdant duomenų valdytojui pavestas viešosios valdžios funkcijas“ ar „archyvavimo tikslais viešojo intereso labui“.

IV – Išvada

102. Atsižvelgdamas į pateiktus argumentus, siūlau *Corte suprema di cassazione* (Kasacinis teismas, Italija) pateikti tokį atsakymą:

1968 m. kovo 9 d. Tarybos pirmosios direktyvos 68/151/EEB dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės, siekdamos suvienodinti tokias apsaugos priemones visoje Bendrijoje, reikalauja iš Sutarties 58 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių, jų narių ir kitų interesų apsaugai, koordinavimo, iš dalies pakeistos 2003 m. liepos 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/58/EB, 2 straipsnio 1 dalies d ir j punktus ir 3 straipsnį, taip pat 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo 6 straipsnio 1 dalies e punktą ir 7 straipsnio c, e ir f punktus, siejamus su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7 ir 8 straipsniais, reikia aiškinti taip: pagal juos draudžiama į įmonių registrą įtrauktus asmens duomenis po tam tikro laiko atitinkamo asmens prašymu išbraukti, paversti anoniminiais ar blokuoti arba padaryti prieinamus tik ribotam trečiųjų asmenų ratui, t. y. tik tiems asmenims, kurie pagrindžia teisėtą interesą susipažinti su šiais duomenimis.

44 — Žr. 2014 m. gegužės 13 d. Sprendimą *Google Spain ir Google* (C-131/12, EU:C:2014:317, 81 punktas).

45 — Šiuo klausimu remiuosi 2014 m. gegužės 13 d. Sprendimo *Google Spain ir Google* (C-131/12, EU:C:2014:317) 81 ir 97 punktais.

46 — OL L 119, 2016, p. 1.